

ת"פ 508/12/18 - מדינת ישראל נגד גנאדי גלר

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 508-12-18 מדינת ישראל נ' גלר

בפני	כבוד השופט זיו אריאלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	גנאדי גלר

החלטה

בפני בקשה מטעם המאשימה להגשת ראייה נוספת.

אזכיר כי הנאשם עומד לדין בגין כתב אישום המייחס לו, בשני אישומים, עבירות של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש. בקצירת האומר אציין, כי הנאשם הינו שכנו של המתלונן, ובכתב האישום נטען כי בין השניים נתגלע סכסוך על רקע מנהגו של המתלונן להאכיל חתולי רחוב סמוך לבניין. בשני מועדים שונים, על רקע הסכסוך האמור, תקף הנאשם את המתלונן וגרם לו לחבלות, הכל כנטען בכתב האישום.

הנאשם כפר במעשים המיוחסים לו, והתיק נקבע לשמיעת ראיות.

במהלך פרשת התביעה נשמעה עדותו של רס"מ מרק מירר, שוטר סיור אשר הגיעו לבית הנאשם והמתלונן ביום 18.12.16 (הוא המועד בו מיוחסת לנאשם תקיפתו של המתלונן, כמתואר באישום הראשון בכתב האישום). כבר בפתח חקירתו הראשית של העד, נשאל על ידי ב"כ המאשימה אודות דו"ח הפעולה שערך ביום האירוע, בו צוין בין היתר כי צילם את המתלונן בעת הגעתו למקום. העד השיב כי העביר את התמונה לתיק החקירה, אך התמונה עדיין מצויה ברשותו, בטלפון הנייד האישי שלו.

העד התבקש להציג תמונה זו, והסנגור התנגד, שכן התמונה לא מצויה בתיק החקירה, ובנוסף אף עולה מתיק החקירה כי נערכה בדיקה ממנה עולה כי התמונות שצולמו על ידי העד - לא נמצאו. התובעת הבהירה כי הופתעה מתשובות העד, שכן בתיק החקירה אכן מצויה אינדיקציה לכך שהתמונות אינן נמצאות. נוכח התנגדות ההגנה - הופסקה באיבה עדותו של העד. המאשימה הצהירה כי תגיש בקשה להגשת הראייה.

בקשה כאמור הוגשה על ידי המאשימה ביום 16.6.21. בבקשה נטען כי דבר הימצאה של התמונה לא היה ידוע לתביעה, שכן במהלך חקירת המשטרה נערך בירור על ידי החוקר שי לוי, ותוצאות הבירור העלו כי התמונה אבדה.

(החוקר לוי העלה את הדברים על הכתב, במזכר שערך ואשר הוגש במהלך עדותו בבית המשפט - נ/1). המאשימה ציינה כי עם גילוי התמונה, ביום 14.3.21, היא הוצגה לעיון ההגנה. המדובר בראיה חדשה, אך אין בה כדי להפחית את ההגנה, שכן היא עולה בקנה אחד עם התיאור המילולי של העד מרק מירר, בדו"ח הפעולה שערך מיום 18.12.16 (ת/4). נטען כי בהגשת הראיה החדשה אין כדי לפגוע בהגנת הנאשם. בנוסף - חקירתו של השוטר מרק מירר טרם הסתיימה, והוא טרם נחקר בחקירה נגדית. משכך, הרי שאין בהגשת הראיה הנוספת כדי לגרום לעיוות דין.

ההגנה מתנגדת להגשת הראיה, ופירטה בתגובתה מיום 22.6.21 את טעמי התנגדותה. נטען, כי מענה הנאשם לכתב האישום התבסס בין היתר על המזכר שערך החוקר שי לוי [נ/1] ולפיו התמונה אבדה. המדובר בראיה מפתיעה, אשר פוגעת בהגנת הנאשם. ההליך מצוי בשלב מתקדם ביותר, כאשר חלק מעדי התביעה (ביניהם המתלון) - סיימו למסור את עדותם. המאשימה לא סיפקה הסבר מניח את הדעת כיצד אבדה התמונה, וכיצד זה נשארה במכשיר הטלפון הנייד של השוטר משך ארבע שנים. משנקט הנאשם בקו הגנה בהתבסס על מארג ראיות קיים - אין מקום להתיר הגשת ראיה נוספת. לחילופין, עתרה ההגנה להחזיר לעדות את השוטר מרק מירר וכן את המתלון ורעייתו, להשלמת עדות הנובעת מהראיה החדשה.

לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל. ככלל, חוק סדר הדין הפלילי קובע סדר לבירור האשמה, אשר על פיו מחויבים הצדדים לנהוג. הבאת ראיות באופן החורג מסדר הדין הרגיל - הינו חריג. עם זאת, החריג מוסדר בהוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי, המסמיך את בית המשפט להתיר הבאתן של ראיות נוספות - גם בשלבים מאוחרים של ההליך, לרבות בתום שלב הבאת הראיות. בע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 505 נקבע בעניין זה כי:

"ההליך הפלילי הוא מסגרת דינים, הבאים להגשים את המשפט הפלילי, דהיינו, לקבוע חפות או אשמה. לשם כך על ההליך הפלילי לחשוף את האמת, וזו מטרתו העיקרית. כמובן, עמידה על כללים וחשיפת האמת אינן שתי משימות נוגדות. נהפוך הוא: הכללים באים לקבוע סטנדרט של ניהול משפט, אשר -על-פי ניסיון החיים - יש בו כדי להביא לחשיפת האמת, ובכך תואמות שתי משימות אלה. עם זאת, יש ועמידה פורמאלית על סדר הכללים בעניין מיוחד יהיה בה כדי לגרום לעיוות דין, אם בדרך של הרשעת החף מפשע ואם בדרך של זיכוי הנאשם. בנסיבות אלה יש לשאוף לכך, כי הכללים עצמם ייתנו לבית המשפט סמכות ושיקול-דעת לעשות צדק".

וידגש - הבאת ראיות שלא על פי סדרי הדין הרגילים - הינה חריג, וכפי שנקבע בעניין קניר הנ"ל:

"השימוש בסמכות לראיות נוספות צריך להיעשות במקרים יוצאים מהכלל ולא על נקלה, וזאת, בין היתר, כדי לנטוע בלב המנהלים את המשפט מטעם המדינה את רגש האחריות ואת הצורך להיזהר, באופן ששגיאה ושכחה, שהם דברים אנושיים, יצטמצמו כמעט עד אפס".

ור' גם ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (4) 249:

"ככל שהבקשה להבאת ראיות נוספות מתאחרת בהתייחס לשלב שאליו הגיע ההליך השיפוטי, כך תהא נדירה וחריגה יותר היזקקות בית-המשפט להפעלת סמכות כזו, והדבר ייעשה רק מקום שהעניין נדרש לעשיית צדק ולמניעת עיוות דין."

בין שיקולי בית המשפט, בבואו להכריע בבקשה להביא ראיות נוספות, עליו לבחון את טיב הראיות שהגשתן מתבקשת, ואת השפעתן האפשרית על תוצאות ההליך. בנוסף, על בית המשפט לבחון את השלב בו מצוי ההליך, כמו גם את הנימוק לכך שהראיה לא הוגשה במועדה.

לטעמי, בענייננו הכף נוטה באופן מובהק לטובת קבלתה של הראיה.

לא זו בלבד ששמיעת הראיות טרם הסתיימה, אלא גם שמיעת עדותו של העד מרק מירר - הופסקה כבר בתחילתה, לאחר שהתברר כי התמונה שצילם (הנזכרת גם בדו"ח הפעולה שערך) - מצויה ברשותו, ולא אבדה, כפי שניתן היה לסבור מלכתחילה.

לא התרשמתי כי היה זדון או רשלנות של התביעה באי הגשתה של הראיה. מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי תשובת העד הפתיעה גם את המאשימה, שכן על פי הדו"ח שערך החוקר שי לוי, לאחר בירור שערך - התמונה אבדה [1/].

להבנתי, אין בהגשת הראיה כדי לגרום לעיוות דין או לפגוע בהגנת הנאשם. בהקשר זה אין בידי לקבל את טענת הסנגור, כי הגנתו של הנאשם תיפגם נוכח העובדה כי מסר מענה לכתב אישום על סמך בסיס הראיות הקיים (דהיינו, ללא התמונה). משמעות קבלת טענה זו היא, שמרגע שניתן מענה לכתב האישום - לעולם אין מקום לקבלת ראיות נוספות. לא זו ההלכה הנוהגת, ולא זו תכלית סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי.

לעניין בקשתו החלופית של הסנגור, היה ותתקבל בקשת המאשימה להגיש את הראיה: מאחר ועדותו של מרק מירר הופסקה כבר בשלב החקירה הראשית, ברי כי שמיעת עדותו תימשך מהמקום בו הופסקה. אשר לבקשה להחזיר לעדות גם את המתלון ורעייתו, הרי שלעת הזו טרם שמעתי נימוקים המאפשרים הכרעה בבקשה. גם עמדת המאשימה לבקשה טרם נשמעה. ככל שתוגש בקשה מנומקת בעניין, ולאחר שתתקבל עמדת המאשימה - אכריע גם בסוגיה זו.

לעת הזו, דין בקשת המאשימה להתקבל. אני מתיר את הגשת הראיה הנוספת (התמונה שערך השוטר מרק מירר ביום 18.12.16), במהלך המשך חקירתו הראשית.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשפ"א, 23 יוני 2021, בהעדר הצדדים.